

[Jørgen Gram.]

kan gaa tabt. Man forlanger da fra denne Kunde kun Sikkerhed for Levering; men netop ud fra Erkendelsen af, at ingen kan yde større Sikkerhed for Levering end netop vi i Danmark, henvender man sig til os før end til noget andet Land. Man spørger os, hvor meget vi ønsker at levere af alt, af Smør, Æg, Kvæg, Heste o. s. v. Man vil give os for Producenterne antagelige Priser, enten i Forhold til Verdensmarkedets eller, maaske helst, i Forhold til de Varer, vi skal aftage som Modydelse, idet man i Tyskland ikke regner med Verdensmarkedet som i første Række vedkommende dem. Man vil med Hensyn til disse ogsaa indrette sig efter vore Ønsker, vil ogsaa være villig til Ombytning af Varegrupper, naar man vil konkurrere med Prisen. Kan vi da saa ikke faa denne Handelsforbindelse yderligere i Gang, som baade Tyskland og vi i saa høj Grad har Interesse i?

Den højtærede Udenrigsminister har sagt, at alle Klasser og Erhverv har Interesse i større Landbrugseksport. Betingelserne er til Stede. Man tilbyder os større Eksport baade af det ene og det andet. Jeg kan nævne, at man i Øjeblikket gerne vil have flere Heste, men straks faar Afslag fra det danske Landbrugsministerium. Hindringerne skaber vi selv, eller vi gør i alt Fald ikke nok, alle Talemaader til Trods, for at udnytte alle de Chancer, vi har. Naar den højtærede Landbrugsminister forleden (Sp. 524) siger — jeg tillader mig at citere —:

„Dersom Landbruget kan eksportere, uden at andre Medborgere paalægges Forpligtelser, er der sikkert ikke en her i Landet, som vil lægge dem et Halmstraa i Vejen for en saadan Eksport.“

maa man nok spørge: Har vi saa da Staten bag os? Her har vi, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch udtrykte sig, Interesse i at have Staten bag os og ikke mod os. Saa fremt man med Landbrugsministeren kan slaa fast, at hvis vore Modydelser gennem Importen ikke paalægger andre Medborgere Forpligtelser med Hensyn til forhøjede Priser paa Forbrugsvarer, kan Eksporten saa ikke uhindret finde Sted i forøget Maalestok? Ja, saa er Erhvervene eller Handelen i Stand til at sikre den højst nødvendige Mereksport ved at finde de Varer, der netop kan sælges, og som man har Interesse i at indføre. Men vi maa saa gaa imod den Opfattelse, som bl. a. ogsaa kom til Orde i Dag i det ærede Medlem Hr. Ragers Ud-

talelser, at Landbruget kun forbigaaende har Krav paa at udnytte de forhaanden-værende Driftsmidler. Det er en meget begrænset Produktion, vi har i Øjeblikket, og Landbrugets Krav om Udvidelse af den vil ikke forstumme.

Over for den højtærede Udenrigsminister ønsker jeg fortsat at hævde og slaa fast, at Tyskland ønsker at aftage mere endnu end før fast ud i Fremtiden, at man er villig til at betale en Pris for vore Varer, der er tilfredsstillende for os, at vi derved vilde faa en fast Faktor mere, at vi maa være medbestemmende om de Varer, der skal tages som Modydelse, at man vil levere Varene til konkurrencedygtige Priser og tilpasset efter vort Marked, som de i øvrigt i Forvejen er, og at man er villig til at tales ved om, hvilke Varegrupper vi ønsker at bytte om, naar Erfaringen herfra maatte give os Ønske derom. Lad os saa haabe, at vi med den nye Handelstraktat ikke maa staa os selv i Vejen. Handlende i Massevis staa parat til at hjælpe os; lad dem komme til. Der er Eksempel paa Eksempel — det er mig ikke bekendt, om de ligger lige saa tæt i det øvrige Land som i Sønderjylland — paa, at man tilbyder at aftage Varer, som man ikke kan faa i England, som ikke laves i Danmark, men som man alligevel ikke kan faa Importtilladelse til. Vi mener, at ikke blot Landbruget, men ogsaa hele Samfundet har Interesse deri. Dette er ogsaa slaaet fast af adskillige Talere, ogsaa fra begge Regeringspartierne, og jeg vil henstille, at Erhvervenes Repræsentanter faar Lov til at blive aktive Deltagere i de kommende Handelstraktatforhandlinger. Det er jo mærkeligt, at de forskellige Erhverv er saaledes inde under Planøkonomi og deres hele Eksistens er saa afhængig af Kontoret i København, at de næsten er bange for at give Oplysning om, hvilke Afslag de har faaet fra dette Kontor. Det er et talende Bevis for, hvor afhængig man føler sig af Staten, og det giver ikke Mulighed for, at den enkelte ved Forbindelser, han har haft før, eller mulig Dygtighed, kan udvikle den Samhandel, som vi — det erkendes fra alle Sider — har Interesse i, kan finde og udnytte de Varegrupper, som kan baade købes og sælges med Fordel. Jeg skal derfor henstille, at man ikke staa i Vejen; det er sagt saa ofte under forskellige Former her under Debatten, men det er nødvendigt, at det fortsat siges, fordi det er det eneste Middel for Landbruget til at klare sig selv. Man kritiserer Landbruget, at det gaar til Lovgivningsmagten; det gør vi ikke, hvis man giver